

Hồi 10

Khăn Đen Thiên Tâm

A

u Dương Siêu giơ tay ra ngăn cản và hỏi:

- Bạn họ Bốc, quý vị nói đùa hay là thành tâm làm giúp tại hạ?

Bốc Thông ngừng chân lại nghiêm nghị đáp:

- Anh em thuộc hạ một lòng chí thành, nếu trong vài tháng trời không làm xong ba việc đó thì đã có giáo qui của Nhất Thống Giáo trị tội anh em thuộc hạ.

- Giáo qui của Nhất Thống Giáo như thế nào?

- Người nào lừa dối giáo chủ sẽ bị xé xác ra làm muôn mảnh, lừa dối đường chủ sẽ bị chặt chân tay.

Âu Dương Siêu nghe thấy Bốc Thông nói như vậy, rùng mình kinh hãi trợn tròn xoe đôi mắt lên lẩm bẩm nói:

- Chặt chân, chặt tay...

Thì ra, chàng nghĩ đến Thạch Thất Bất Phàm bị chặt chân tay ở trên núi Hoàng Sơn, Thạch Thất Bất Phàm chẳng bị khổ hình chặt chân chặt tay là gì?

Bốc Thông lại nói tiếp:

- Pháp điều nghiêm ngặt, thuộc hạ có can đảm đến đâu cũng không dám lừa dối đường chủ đâu.

Âu Dương Siêu không dám lộ vẻ è hoài nghi nữa, vả lại mình có hẹn với họ ba việc rồi không thể nào thêm một việc nữa, hoặc giả để lộ vẻ nhỏ nhen cho đối phương trông thấy và hỏi nọ hỏi kia để những người đó biết mình nhút nhát, cho nên chàng lại lớn tiếng nói tiếp:

- Nếu trong ba tháng các vị làm xong ba việc này, Âu Dương Siêu tôi sẽ một lòng trung thành theo Nhất Thống Giáo để đền đáp lại lòng chí thành của quý vị.

Bốc thông nghe thấy chàng nói như vậy, hân hoan vô cùng, liền chấp tay giơ lên tận trên trán chào và hỏi:

- Thuộc hạ rất lấy làm hân hạnh và nguyện về báo cho giáo chủ biết trước.

Nói xong, y vái chào một lạy tiếp và còn nói với câu rằng:

- Quân tử nhất ngôn, thuộc hạ xin cáo từ trước.

Nói xong, y giở khinh công ra đi luôn, còn ba mươi mấy người nọ cũng chào một tiếng cáo lui, rồi cũng giở khinh công ra đi theo nốt.

Âu Dương Siêu chờ họ khuất bóng rồi, liền nghi ngờ và bụng bảo dạ rằng:

“Chả lẽ Nhất Thống Giáo lại thần thông quảng đại như thế ư?”

Chàng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không sao nghĩ ra được bọn Bốc Thông có tài ba gì mà dám nhận trong ba tháng dò xét được ba việc tà trời của võ lâm ấy mà thấy y không có vẻ gì chần chừ hết. Chàng nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra được vấn đề đó.

Sau chàng không nghĩ nữa, rồi ra đào một cái hố để chôn vợ chồng ông bà già câm điếc kia. Chàng râu rĩ vô cùng, ngẩng mặt lên trời rú lên một tiếng thật dài, rồi tung mình nhảy lên cao hai trượng, lúc hạ chân xuống liền cắm đầu chạy xuống núi ngay.

Tiết tháng ba ở Giang Nam đang là lúc trăm hoa đua nở, chim chóc thi nhau hót.

Âu Dương Siêu đầy bầu tâm sự, nên không có tâm trí gì thưởng thức cảnh đẹp của miền Giang Nam này, chàng một mình lững thững vượt qua sông Trường Giang.

Hôm đó, chàng đi tới phủ Hoài Ninh, nơi đây là một thị trấn lớn của Bắc Ngạn sông Trường Giang, buôn bán sầm uất, dân cư đông đúc, trên sông thuyền đậu như nêm. Âu Dương Siêu đã để ý đến động tĩnh của giang hồ trong mấy ngày liền nhưng đều gặp những việc nhỏ như trộm cắp chẳng hạn, chứ không có gì liên quan đến những việc mà chàng đang định dò xét cả. Vì vậy chàng cũng không có tâm trí gì ở lại thành Hoài Ninh, liền đi ra lối cửa Bắc, định nhân lúc mặt trời chưa lặn đi một quãng đường, ngẫu nhiên chàng phát hiện một việc. Việc đó là chàng vừa ra khỏi cửa thành Bắc không lâu, bỗng thấy một thiếu nữ đang đi từ phía trước cách chàng mười mấy trượng. Ngờ đâu, khi đi đến Tập Hiền Quan, nghĩa là chàng đã đi được mười lăm mười sáu dặm đường rồi mà thiếu nữ kia cũng vẫn còn đi ở phía trước cách chàng tới hơn trượng. Nếu là người thường thì không lo việc ấy quan trọng nhưng đối với Âu Dương Siêu thì chàng cũng nhanh nhẹn bởi thường làm sao đi được nhanh đến như thế. Chàng liền để ý và rảo chân nhanh thêm.

Người chàng nhẹ như chim liệng không kém gì ngựa phi vậy.

Ngờ đâu đi được một quãng đường nữa chàng vẫn thấy thiếu nữ áo đen đi ở phía trước và vẫn cách mình hơn mười trượng. Chàng càng ngạc nhiên thêm lòng hiếu kỳ thúc đẩy, lúc ấy trời đã tối và không còn có người khác đi nữa, chàng liền giở hết công lực khinh công ra đuổi theo để xem thiếu nữ áo đen đó có đi nhanh bằng mình không.

Tuy thiếu nữ áo đen không quay đầu lại nhìn nhưng hình như nàng đã hay biết, nàng cũng giở hết tốc lực khinh công ra đi, thân pháp của nàng đã nhanh mà lại đẹp tuyệt, chứ không phải những tay tầm thường có thể đi nhanh được như thế.

Và lại còn thấy thái độ của nàng rất ung dung nữa.

Âu Dương Siêu vừa kinh hãi, vừa lấy làm ngạc nhiên, chàng liền giở hết tốc lực khinh công ra đuổi nàng tiếp.

Giây phút sau, chàng sắp đuổi kịp rồi nhưng thiếu nữ áo đen ấy vẫn không nói năng gì cả, cứ tiếp tục đi như thường. Vô hình chung hai người đua tài khinh công rất mau. Tính của Âu Dương Siêu hiếu thắng, thấy người đi trước mình là thiếu nữ mà đi nhanh hơn mình như vậy, thì khi nào chàng chịu lép vế.

Lúc ấy, trăng mới mọc, hai người một trước một sau, cách nhau chừng mười dặm đi nhanh như sao sa. Trống mới điểm canh một mà hai người đã đi được hơn trăm dặm, đủ thấy hai người đi lẹ như thế nào.

Thiếu nữ áo đen bỗng rời khỏi đường cái quan tắt ngang vào phía khu núi.

Âu Dương Siêu phần ngạc nhiên phần vì không phục, không do dự gì cả cũng đuổi theo nàng ta ngay.

Không bao lâu đã đến một một khu rừng rậm, chàng bỗng kêu thầm:

" Nguy tai".

Chàng đoán chắc thiếu nữ lạ không muốn để cho mình thấy nên mới cấm đầu chạy nhanh. Bây giờ để cho nàng chạy vào trong rừng thì làm sao tìm ra nàng được nữa.

Ngờ đâu, chàng chạy theo sau thiếu nữ áo đen sắp đi tới rừng thông bỗng nghe rú lên tiếng thật dài rồi ngừng chân lại, hai tay chống nạnh đứng chờ ở bên lề rừng.

Nàng ngừng chân một cách đột ngột như vậy, Âu Dương Siêu không kịp thân thế, suýt nữa đâm bổ vào người nàng ta.

Hai người đều kinh hãi la lớn một tiếng, rồi cùng lùi về phía sau hơn trượng, cùng ngơ ngác nhìn nhau.

Thiếu nữ áo đen đó cười nhạt lên một tiếng và hỏi:

- Người muốn làm gì, đêm hôm khuya khoắt cứ theo dõi như thế định giở trò gì?

Âu Dương Siêu thấy nàng nọ hỏi như vậy ngượng nghịu vô cùng, nhưng không trả lời được chàng ngập ngừng đáp:

- Vì lòng hiếu kỳ và thấy thân pháp của cô nương cao siêu như vậy tại hạ mới đuổi theo...

Thiếu nữ áo đen tròn tròn xoe đôi mắt hỏi tiếp:

- Theo bốn cô nương làm chi?

- Ủ...

- Xưa nay không quen biết nhau, lại nam nữ thụ thụ bất thân, dù bốn cô nương có thân pháp cao siêu có lên can gì đến với người đâu. Rõ ràng người đi theo như thế là thiếu quang minh rồi.

- Việc này... việc này...

- Việc này cái gì?

- Quả thật tại hạ không có dính líu đến.

- Thế ý nghĩ của người sao?

- Tại hạ...

- Mau cho cô nương biết sư thừa và môn phái tên họ của người là gì? Còn tại hạ với tại thượng gặp như thế làm chi. Thật không biết tự lượng chút nào.

Tha hồ cho nàng nọ quát tháo, nhất thời Âu Dương Siêu không sao trả lời được, đành chỉ nói rằng:

- Khỏi cần hỏi nữa, nếu chúng ta không có liên quan gì thì tại hạ xin chào cô nương rút lui ngay.

Chàng chưa nói dứt đã nhảy ra ngoài xa hơn trượng.

- Hãy khoan!

Thiếu nữ áo đen đuổi theo và phi thân về phía trước ngăn cản lối đi rồi nói tiếp:

- Nói đi... bằng không bốn cô nương cứ đuổi theo hoài, chẳng lẽ người bảo đi lại đi ngay dễ như thế ư? Thiên hạ này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Âu Dương Siêu thấy nàng ta nói như vậy, ngẩn người ra giây lát rồi hỏi lại:

- Cô nương định làm gì thế?

- Bốn cô nương chỉ cần người nói rõ lai lịch và tên họ ra sẽ để cho người đi ngay.

- Nếu tại hạ không nói rõ thì sao?

- Nếu không nói rõ thì đừng có hòng đi được.

- Cô nương định giữ tại hạ ở lại đây ư?

- Ít nhất cũng cho người một bài học để người biết trời cao đất rộng như thế nào.

- Cô nương tự tin có thể làm được như thế ư?

Âu Dương Siêu tức giận vô cùng, hỏi như vậy xong, liền nhảy chéo sang một bên năm thước đứng lầy thế để phòng bị.

- Hì... hì...

Thiếu nữ áo đen cười mấy tiếng rồi bỗng lạnh lùng nói tiếp:

- Mấy miếng võ thường chưa hề thấy ai nói tới bao giờ.

- Cô nương đừng có dồn ép người ta quá đáng như thế.

- Ta dồn ép người ư?

Thiếu nữ áo đen giơ tay áo lên phất một cái rồi chỉ mặt Âu Dương Siêu mà nói tiếp:

- Người theo dõi ta từ Tập Hiền Quan tới đây mà còn nói trái ngược lại là ta dồn ép người.

- Chỉ vì nhất thời hiểu lầm tại hạ mới theo dõi như vậy và đồng thời cũng vì lòng hiếu kỳ.

- Hiếu kỳ ư? Có cái gì hiếu kỳ nào?

- Thấy cô nương đi rất nhanh, khinh công rõ ràng hơn người.

- Khinh công hơn người mà người cũng cho là kỳ lạ ư?

- Vì... vì cô nương là một thiếu nữ.

- Hừ... Chẳng lẽ thiếu nữ không có quyền luyện tập được khinh công như thế nào hay sao.

Thật là nói bậy.

- Cô nương định sao bây giờ?

Âu Dương Siêu không muốn nói liều nữa, vì chàng thấy mình nói mãi vẫn bị lép vế nên định đấu với nàng ta vài ba hiệp để cho nàng phục tài mình rồi nhân đó mà rút lui luôn.

- Bốn cô nương định cho người một bài học.

Tính nết của cô gái áo đen ấy rất hiếu cường, nàng vừa nói xong đã giơ mười ngón tay lên khê búng một cái liền có mười tia kinh phong nhắm mắt Âu Dương Siêu mà lấn át tới. Sức của những tia kinh phong ấy khá mạnh.

Âu Dương Siêu tùm tùm cười, chỉ dùng có ba thành sức lực, tả chưởng hơi khua ngang một cái định cản chi lực của nàng kia sang bên, ngờ đâu tay phải của chàng đưa ra thì mười luồng kinh phong của thiếu nữ vượt qua tả chưởng của chàng lấn át tới, trông như chậm mà rất nhanh.

Nhất là những luồng chỉ lực ấy lại cứ nhằm các nơi đại huyết của Âu Dương Siêu mà điểm tới nên Âu Dương Siêu sợ hãi vô cùng, đành phải dồn sức lực vào cánh tay phải mà giơ lên, nửa đỡ nửa phá. Và đẩy mạnh một cái rồi mượn sức đẩy đó chàng nhảy ra ngoài xa hơn trượng, hai mắt nhìn thẳng vào thiếu nữ áo đen và nói:

- Ủa thật không ngờ.
- Thì bốn cô nương để cho người kiến thức một phen.

Thiếu nữ áo đen ấy thét lớn một tiếng, vẫn mười ngón tay khê búng một cái, kinh phong của nàng đột nhiên dài hơn trước, và chỉ trong nháy mắt nàng đã luôn năm thế một lúc. Công lực của nàng mạnh chưa từng thấy và ra tay lại nhanh khôn tả.

Âu Dương Siêu bị đẩy lui về phía sau tới tấp, không những không trả đũa được và cũng không biết cách nào mà làm giảm bớt được thế công của kẻ địch, bảo chàng sợ thì không phải, nhưng quả thật không ngờ thiếu nữ lại có võ công lợi hại như thế, rồi chàng nhảy ra ngoài hơn trượng lớn tiếng hỏi:

- Tại hạ đã khiến thức rồi, bây giờ cô nương cũng nên xem qua võ công của tại hạ, có qua phải có lại mới hợp với lẽ phải chứ.

Nói xong chàng đã múa chưởng tấn công luôn năm chưởng một lúc, sức mạnh không thể tưởng tượng và thế công cũng tinh diệu khôn lường.

Thiếu nữ áo đen kêu ủa một tiếng, vội lùi về phía sau mặt lộ vẻ nghi ngờ và lớn tiếng quát hỏi:

- Người trẻ tuổi kia, người là người của môn phái nào thế

Âu Dương Siêu đáp:

- Cô nương không nhận ra được võ công của tại hạ thuộc môn phái nào thì đủ thấy kiến thức của cô nương chỉ có giới hạn thôi.

- Ăn nói nông cuồng thật.

Lời đối đáp của hai người đều kiêu ngạo hết sức, không ai chịu phục ai cả và cả hai người đứng cách xa nhau hơn trượng, đều giở những thế võ Phách Không ra đối địch.

Hai người không ai dám sơ ý cả. Tuy hai người đấu chưởng với nhau nhưng khác hẳn trận đấu khác là cả hai chỉ đấu nội lực với nhau thôi, tuy thân hình của hai người đều lợi hại và mạnh khôn tả, chỉ thoáng cái hai bên đã đấu với nhau ba mươi hiệp, mà vẫn không sao phân biệt ai hơn ai kém cả.

Lại đấu thêm dăm hiệp nữa, Âu Dương Siêu càng đấu càng phấn khởi và thiếu nữ áo đen cũng càng nóng lòng sốt ruột. Hai người cùng rú lên một tiếng thật dài rồi cùng tung mình nhảy lên, giơ hai tay ra đẩy về phía trước, hai người cùng nổi giận nên trận đấu càng hăng thêm, chỉ nghe thấy kêu ùm một tiếng, cây cối ở xung quanh đó bị rụng cành rơi lá rất nhiều, cát bụi ở dưới đất bay mù tịt. Sau tiếng kêu mấy chục cây ở xung quanh đó đều đã bị chướng lực của hai người đẩy gãy. Thanh thế quả thật kinh người, cả hai người đều nhảy ra ngoài xa năm trượng, trở mắt lên nhìn nhau và cùng suy đoán lai lịch của đối phương của mình sao lại tài ba đến thế.

Thiếu nữ áo đen lớn tiếng nói:

- Được, không ngờ mấy chục năm nay, ta chưa hề gặp được cao thủ thế này, hôm nay ngẫu nhiên gặp gỡ, thảo nào người lại ngông cuồng như vậy.

Âu Dương Siêu nghe nói suýt tí nữa thì thất thanh cười ồ, chàng cũng lớn tiếng nói:

- Ăn nói ngông cuồng thật. Mấy chục năm nay ư? Thế năm nay cô nương bao nhiêu tuổi nào?

Chàng đưa mắt nhìn thấy thiếu nữ áo đen ấy không ngoài đôi mươi, đôi lông mày trợn ngược, hai má hồng hào trông thấy hãy còn trẻ măng

Thiếu nữ áo đen cười khì một tiếng và đáp:

- Nhỏ chưa hết hơi sữa kia, người khéo nói thật.

Nói xong, nàng móc túi lôi ra một chiếc khăn tay màu huyền, đưa lên trước gió phất một cái và hỏi:

- Nhỏ kia, có nhận ra được cái khăn Thiên Tâm Huyền Phách này không.

- Thiên Tâm Huyền Phách ư?

Quả thật Âu Dương Siêu không biết lai lịch của Thiên Tâm Huyền Phách gì hết, ngần người ra giây lát rồi nói:

- Cái tên này nghe êm tai lắm, nhưng tiếc thay tại hạ chưa nghe ai nói bao giờ, và cũng không biết là vật báu tuyệt thế của môn phái nào, hay nó là đồ chơi ở trong khuê phòng của cô nương chăng?

- Thật là những kẻ ít thấy có khác. Thôi, cứ giở khí giới ra đấu đi.

- Giở khí giới gì ra?

- Để người được nếm mùi Bàn Long Hiếu Phụng Thập Tam Vũ của cái khăn Thiên Tâm Phách này.

Thấy thiếu nữ áo đen nói như vậy mà tay nàng ta lại cầm cái khăn mỏng như cánh con ve sần, lại mềm như cái khăn lụa của các thiếu nữ vẫn dùng, nhưng khi nàng rung động một cái, cái khăn ấy đã cứng như một cái que sắt, đủ thấy công lực của nàng ta thâm hậu đến như thế nào?

Tuy Âu Dương Siêu không biết cái khăn tay ấy có bao nhiêu oai lực nhưng chỉ thấy nàng ta rung động một cái cũng đủ biết nàng đã tổn mất mấy chục năm tu luyện mới được như vậy.

Tuy chàng không hãi sợ gì thiếu nữ áo đen nhưng chàng thấy công lực của đối phương như vậy cũng đủ biết địch thủ không phải là tay tầm thường, chàng không dám ngông cuồng dùng tay không đối địch nữa, liền móc túi lấy Phích Độc Truy Hồn bảo kỳ ra giơ lên phát một cái liền có ánh sáng vàng lóe mắt rồi chàng cũng không chịu lép vế liền hỏi lại nàng ta rằng:

- Cô nương thử xem lá cờ báu này có bằng được Thiên Tâm Huyền Phách của cô nương không?

Thiếu nữ áo đen mặt bỗng biến sắc vội thu cái khăn tay lại trợn ngược đôi mắt và hỏi:

- Nhỏ kia là ai? Người xưng hô Võ Lâm Tam Kiệt ra sao?

Âu Dương Siêu nghe nói bụng bảo dạ rằng:

“Thiếu nữ này lạ lùng thật. Tuổi trẻ như thế mà cũng biết được lai lịch của lá cờ báu này?”

Vì thế chàng liền cố làm ra vẻ thần bí rồi đáp:

- Cô nương đã biết Võ Lâm Tam Kiệt thì phải biết lá cờ báu này lợi hại như thế nào. Và đã biết lai lịch của tụi hạ rồi, hà tất phải hỏi như thế làm chi.

- Người là môn hạ của Cầu lão nhị phải không.

Âu Dương Siêu nghe thấy thiếu nữ áo đen gọi tên cúng cơm của sư phụ mình ra liền tức giận vô cùng.

Thì ra kỳ tuyệt Cầu Thiên Khánh là tiền bối của Võ Lâm, hiện giờ ngay các trưởng lão của chín phái một bang cũng không dám xưng huynh đệ với Tam Tuyệt mà bây giờ thiếu nữ đứng trước mặt đây còn trẻ tuổi như vậy mà dám gọi sư phụ của chàng là Cầu lão nhị như thế thì chàng không tức giận làm sao được.

Âu Dương Siêu nghĩ đến ba vị ân sư đã hy sinh tính mạng mà truyền võ công cho mình, mình chưa đền bù được phần nào ơn đức ấy, trái lại bây giờ còn để cho người khinh thị như thế chàng liền múa cờ báu lên rồi chỉ tay vào mặt thiếu nữ áo đen rồi giận dữ hỏi:

- Vô trưởng vô ấu, bất phân già trẻ lớn bé, ai dạy cô nương như thế?

Chàng vừa nói xong, đã múa cờ báu dùng đến sáu thành công lực tấn công luôn.

Thiếu nữ áo đen vội giơ cái khăn tay màu huyền lên chống đỡ mồm thì quát lớn:

- Sao người chưa biết ta là ai mà dám hạ độc thủ như thế.

-- o O o --